

Περιεχόμενα

Ξένη η δια Χριστόν σαλή	5
Αντί προλόγου	11
Τσάροι από την οικογένεια Ρωμάνωφ	12
Η αγία Πετρούπολη	13

ΜΕΡΟΣ Α΄ Ο ΒΙΟΣ ΤΗΣ

A. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ	17
B. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ	21
Γ. ΣΑΛΗ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ	27
Δ. ΑΣΤΕΓΗ-ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ	33
Ε. ΧΑΡΙΣΜΑ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟ	39
ΣΤ. ΠΡΟΛΕΓΕΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ Β΄	45
Ζ. Η ΣΑΛΗ ΠΕΝΘΕΙ ΚΑΙ ΜΟΙΡΟΛΟΓΑΕΙ	50
Η. ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»	57
Θ. 45 ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΛΗ	68
Ι. ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΗΣ	74
ΙΑ. ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ ΚΑΙ ΕΤΕΛΕΙΩΘΗ	80
ΙΒ. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΕΚΚΛΗΣΑΚΙ ΤΗΣ	87
ΙΓ. ΑΝΑΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΓΙΑ	94

ΜΕΡΟΣ Β΄ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ

Η αγία ζητεί «δέηση»	105
--------------------------------	-----

Α΄ ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΑΛΑΙΑ (1806-1917)

1. Θεραπεία από παράλυση ποδιών	107
2. Η Όλγα και τα αυτιά της	110
3. Καρκίνος στο στήθος	115
4. Βούιξε όλη η Πετρούπολη	116
5. Με λίγα καπίκια!	119
6. Πώς εδικαίωσε τον φτωχούλη του Θεού	120
7. Μόλις έγινε η δέηση	122
8. Μια δέηση άρχεσε	122
9. Λαδάκι και χώμα	123

Β. ΘΑΥΜΑΤΑ ΠΡΟΣΦΑΤΑ (1900-2000)

1. Με μία παρέμβασή της!	125
2. Παρέμβαση σε δίκη	132
3. Θεραπεία ετοιμοθάνατου	134
4. Πώς εθεράπευσε συρίγγιο	136
5. Θεραπεία από καρκίνο	137
Προσευχή στον Χριστό και για την Αγία Ξένη . . .	140
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ	143

ΞΕΝΗ Η ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΗ (της Πετρουπόλεως)

*Αν ο Γεδεών δεν έσπαζε τις στάμνες
δεν θα έβλεπε το φως των λαμπάδων
και αν ο άνθρωπος δεν καταφρονήσει του σώματος
δεν θα δει το φως της θεότητας.
(Μακάριος ο Αιγύπτιος)*

Πάντοτε στην ανθρώπινη ζωή και στον αγώνα της εξασφάλισης των αναγκών για την επιβίωση, είναι αυτονόητη η εργασία και ο κόπος για να συγκεντρωθούν τα καθ' ημέραν αναγκαία και είναι πολύ περισσότερο απαραίτητη και κοπιωδέστερη η εργασία για να συγκεντρωθούν πλούτος και περιουσία. Και όταν αυτό γίνεται... τότε χρειάζεται προσοχή, όπως λέει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο, για την διαφύλαξη του θησαυρού, γιατί διατρέχει κανείς τον κίνδυνο να... εισέλθουν κλέφτες και να διαρρήξουν το σπίτι και να κλέψουν τον θησαυρό!

Ακριβώς αναλογικά το ίδιο ισχύει και για τους θησαυρούς της ψυχής. Ο άνθρωπος υποσυνειδήτως, όπως λέμε σήμερα, διαισθάνεται ότι οι ψυχικοί θη-

σαυροί είναι απείρως πολυτιμότεροι, αλλά λόγω κουφόνειας και πνευματικής ανωριμότητας ατυχώς καμαρώνει γι' αυτούς (όταν και το ελάχιστο αποχτήσει!) και τους χάνει αφήνοντάς τους, με τον τρόπο του, εκτεθειμένους βορά στους κλέφτες διαβόλους.

Οι αρετές είναι υποστατές καταστάσεις και όχι αξιολογικές. Αλλαγή του «στημονιού και του υφαιδίου» της καρδιάς, όχι προσαρμογή της συμπεριφοράς στα... χρηστά ήθη! Είναι «ανατύπωση» του ήθους του Χριστού, όχι... χρηστοθήεια. Ο μοραλισμός δεν ήταν ποτέ τρόπος ουσιαστικής ζωής, ήταν πάντα μια φενάκη. Πολύ περισσότερο σήμερα.

Στην κεντρική πλατεία της Μόσχας, έξω από τα τείχη του Κρεμλίνου, δεσπόζει ένας περίεργος πολύτρολος και πολύχρωμος ναός. Είναι αφιερωμένος στην Κοίμηση της Παναγίας, αλλά είναι θαμμένος εκεί (1552) ένας δια Χριστόν Σαλός, ο μακάριος Βασίλειος. Έδιναν τον τίτλο του Μακαρίου, σε τέτοιας ποιότητας άτομα, γιατί έβλεπαν ότι σ' αυτούς το μέλλον δεν έχει μυστικά! «Διαβάζουν» καρδιές και προφητεύουν με μια γλώσσα αινιγματική και εικονική. Είναι ελεύθεροι από κοινωνικές συμβάσεις και, κάτω απ' την εικόνα της αρρώστιας ή της τρέλλας, έχουν σε πληρότητα σχεδόν τον Μακαρισμό του Χριστού: Μακάριοι οί πτωχοί τῷ πνεύματι... Δηλαδή, ευτυχισμένοι όσοι δεν είναι

φαντασμένοι και δεν αξιολογούν τον εαυτό τους ως «κάτι»! Είναι πάντοτε χαρούμενοι γιατί όχι απλώς ξέρουν να χάνουν και δεν ταράζονται, αλλά γιατί τα «έχασαν» εκουσίως όλα, και έτσι μπορούν να «πετάνε» πάνω από τα πράγματα.

Η κατάθλιψη έχει γίνει η μάστιγα της εποχής μας γιατί οι άνθρωποι δεν ξέρουν και δεν θέλουν να χάνουν! Όμως οι συνθήκες δεν είναι πάντοτε δυνατόν να ρυθμιστούν από μας! Μπορούμε και να χάσουμε... Δεν θα κερδίζουμε πάντοτε. Και τότε; Η αυταπάτη του εγωισμού της αξιοπρέπειας και ο θυμός που γεννιέται από την αφελή ανασφάλεια της έλλειψης εμπιστοσύνης (πίστεως) στον Χριστό, κάνει τους ανθρώπους να τυραννιούνται στο μαγγανοπήγαδο αναπάντητων ερωτηματικών: Γιατί αυτό; Γιατί εκείνο; Γιατί σε μένα;; Ατυχώς με τέτοια διαδρομή εγκαθίσταται στην ψυχή του ανθρώπου, αποθάρρυνση, απογοήτευση, θλίψη και, όταν το «πράγμα προχωρήσει», και άλλα παράγωγα των συμβουλών του σκυθρωπού διαβόλου!

Μέσα στον ορυμαγδό των μεταρρυθμίσεων της ρωσικής κοινωνίας από την εισβολή του δυτικού πολιτισμού (ο οποίος μοιραία επεκτεινόταν αφού... παρείχε!) γεννήθηκε το πιθανότερο το 1731 μια κοπέλα της οποίας τα βιογραφικά δεδομένα δεν μας είναι με επάρκεια γνωστά. Η κοινωνική συνθήκη του γάμου της (γάμος με στρατιωτικό μουσικό των

ανακτόρων) φανερώνει ότι και το πατρικό της σπίτι πρέπει να είχε κοινωνική επιφάνεια, και η Ξένη Γρηγόριεβνα να ήταν πρόσωπο με μόρφωση και γνώσεις. Παντρεύτηκε το 1753 τον Ανδρέα Θεοδώροβιτς Πετρώφ με τον οποίο δεν απέκτησαν μεν παιδιά, όμως έγιναν ψυχικά... «σιαμαίοι». Ταυτίστηκαν και ένωσαν τις ζωές τους με προοπτική όχι απλώς ισόβια, αλλά αιώνια. Μέσα στα δύο χρόνια της έγγαμης συμβίωσής τους, (διάστημα στοιχειώδες και θα μπορούσε να πει κανείς ανεπαρκές) οι δύο δούλοι του Θεού, Ανδρέας και Ξένη, κατάλαβαν ότι γάμος για τους Χριστιανούς είναι το να:

Μοιραζόμαστε την ίδια ελπίδα,
το ίδιο ιδανικό,
τον ίδιο τρόπο ζωής,
την ίδια στάση υπηρεσίας.
Και οι δυο, υπηρέτες του ίδιου Κυρίου,
δίχως διχασμό στη σάρκα και στο πνεύμα.
Μαζί προσευχόμαστε.
Μαζί γονατίζουμε.
Μαζί νηστεύουμε.

Διδάσκομε ο ένας τον άλλο.
Προτρέπομε ο ένας τον άλλο.
Στηρίζομε ο ένας τον άλλο.
Μαζί βρισκόμαστε στη σύναξη των πιστών.

Μαζί στην Τράπεζα του Κυρίου,
μαζί στις δοκιμασίες,
μαζί στους διωγμούς, μαζί στις χαρές.

Δεν κρύβουμε τίποτα ο ένας απ' τον άλλο,
δεν αποφεύγουμε ο ένας τον άλλο,
δεν είμαστε βάρος ο ένας για τον άλλο.
Με ευχαρίστηση επισκεπτόμαστε τους αρρώστους,
με ευχαρίστηση συμπαραστεκόμαστε τους αναγκ-
κεμένους,
κάνουμε ελεημοσύνη χωρίς παράπονο,
χωρίς να βιαζόμαστε είμαστε πάντοτε στην λα-
τρεία,
ασταμάτητα εκπληρώνουμε τα καθήκοντά μας.

Αντιμετωπίζουμε από κοινού τους μικρούς καθη-
μερινούς σταυρούς,
αποδίδουμε ευχαριστία στο Θεό για όλα.
Τον ευλογούμε δίχως να ντρεπόμαστε.
Ψαλμούς και ύμνους απαγγέλλουμε διαλογικά
και συναγωνιζόμαστε
στο να προσευχόμαστε με γαλήνη.
Ο Χριστός ελπίζουμε να χαίρεται και να μας
στέλνει την ειρήνη Του, όντας μαζί μας.

(Προσευχή Τερτυλλιανού)

Όσα μας δίδαξε η αγία Ξένη και όσα μας είπε η

προσευχή του Τερτυλλιανού, υπογραμμίζουν ότι το να είμαστε σε ένα γάμο σημαίνει τα πάντα, στην αγάπη, στη ζωή, και στο θάνατο. Σημαίνει να προσπαθώ να είμαι «εκεί» για τον άλλον. Αυτό είναι αγάπη.

Ελπίζουμε η αγία Ξένη, που είχε αγάπη, να είναι «εκεί» και στα όποια θέματα της ζωής μας, ημών που εκδίδουμε τον βίο της και όσων τον διαβάζουν.

Φυσικά, πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Μακάριο Πατέρα μας Μελέτιο, που μας γνώρισε με την μετὰφρασή του, τον δυναμισμό υπέρβασης του εγωκεντρισμού της αγίας Ξένης και την υλοποίηση στο πρόσωπό της τής... «τρελής» διδασκαλίας του Χριστού, ότι πρώτοι γίνονται και είναι, μόνον... οι τελευταίοι!

Αγία του Θεού, πρέσβευε στον Χριστό για μας και για τον Πατέρα μας Μελέτιο.

Εκδόσεις ΙΩΝΑΣ

Αντί προλόγου

Οι άγιοι είναι τα ίχνη του Χριστού, που περπατάει ανάμεσά μας.

Στο «περπάτημα» των αγίων βλέπομε το περπάτημα του Σωτήρα Μας· ανάμεσά μας· κοντά μας· για μας.

Και στο πρόσωπο της οσίας Ξένης το φως του Κυρίου Μας βλέπουμε· που μας φωτίζει: να βλέπουμε τον κόσμο σωστά· να βλέπουμε τον εαυτό μας σωστά· να βλέπουμε τη βασιλεία του Θεού σωστά.

Καλότυχη και τρισμακάρια είσαι, δούλη του Θεού οσία Ξένη Γρηγόριεβνα, που αξιώθηκε να πατήσει ο Λυτρωτής Μας επάνω σου και να σε κάμει ίχνος Του.

Καλότυχοι και εκείνοι, που ψάχνουν για ίχνη Χριστού· και «προς την υπερκειμένην βαθμίδα το ίχνος αίροντες» (Μέγας Βασίλειος).

Αγία του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών.

Πρέβεζα, 23 Οκτωβρίου 2004

† ο Ν.Μ.

Η αγία Πετρούπολη

1. Τον 18ο αιώνα, η πρωτεύουσα της Ρωσικής αυτοκρατορίας ήταν η αγία Πετρούπολη. Φτιάχθηκε εξ υπαρχής για ευρωπαϊκή πρωτεύουσα ενός... ανατολίτικου κράτους. Αντέγραψε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και ήταν - είναι γεμάτη με δυτικής τεχνοτροπίας κτίρια (Μπαρόκ) και νεοκλασσικά, επίσης.

Είχε πανέμορφα μεγαλοπρεπέστατα παλάτια· εξαιρετική ρυμοτομία· «θαυμάσιες εκκλησίες» όχι θεολογικά αλλά διακοσμητικά! *Ad maiorem gloriam Dei*.

Είχε και τον Νέβα· ένα ποτάμι που την διέσχιζε. Ο Νέβας ποτάμι πλωτό, γεμάτο με καράβια που πηγαινοέρχονταν ακατάπαυστα· και σε αντίθεση με τα ποτάμια που διέσχιζαν άλλες ευρωπαϊκές πόλεις, ολοκάθαρος· και τα νερά του έλαμπαν· τόσο, που όλα τα γύρω τους παλάτια αντικατοπτρίζονταν στα νερά του.

Και σε έκανε (λέει μια Γαλλίδα καλλιτέχνης), να αισθάνεσαι ότι βρίσκεσαι στους καιρούς του Αγαμέμνονα!